

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: T. N. H., zastoupeného JUDr. Petrem Rydvanem, advokátem v Liberci, Kostelní 10/5, proti žalovanému: Celní ředitelství Ústí nad Labem, Ústí nad Labem, Elišky Krásnohorské 2378/24, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2004, čj. 2569/04-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 17. 2. 2005, čj. 59 Ca 53/2004 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Celní ředitelství Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 23. 3. 2004, čj. 2569/04-21, zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí (§ 59 odst. 2 správního řádu) Celního úřadu (celní úřad) ze dne 18. 2. 2004, čj. E-296-04/04-1063-01/SD004-R, kterým celní úřad uložil žalobci sankci propadnutí zboží [§ 135 odst. 5 zákona č. 353/2003, o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“)], konkrétně 1015 lahví lihovin specifikovaných v rozhodnutí, za jiný správní delikt (§ 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních), kterého se žalobce dopustil tím, že tyto lihoviny prodával na tržišti vedle

komunikace vedoucí z obce H. Ř. k hraničnímu přechodu ve dvou vzájemně propojených stáncích.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, který ji rozsudkem ze dne 17. 2. 2005, čj. 59 Ca 53/2004 - 34, zamítl.

Krajský soud nespatořoval v tvrzení žalobce, že zboží nenabízel na tržišti, ale ve stavbě určené kolaudačním rozhodnutím k prodeji balených nápojů, námitku, že by jeho provozovna nebyla součástí tržiště. Žalobce se domnívá, že ve stavbě umístěné na tržišti a kolaudované jako provozovna k prodeji balených nápojů, lze bez porušení § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních prodávat lihoviny.

Krajský soud především konstatoval, že správní rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení jsou řádně odůvodněna, správní orgány zcela srozumitelně vyjádřily, z jakých důvodů dospěly k popsanému výkladu § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních a žalobce měl možnost se proti všem závěrům kvalifikovaně bránit.

Krajský soud se proto mohl v posuzované věci zaměřit pouze na výklad § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních, který taxativně vymezuje místa, kde je prodej lihovin a tabákových výrobků zakázán, a to tak, že je tento prodej lihovin zakázán na tržištích, tržnicích a mimo provozovny, určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím. Z toho vyplývá, že prodej tohoto zboží není možný na žádném z uvedených míst a je zakázán na každém jednotlivém z nich. Pokud žalobce tvrdil, že jeho provozovna je umístěna na tržišti, ale jedná se o provozovnu určenou k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím, pak krajský soud uzavřel, že zákon o spotřebních daních v § 133 odst. 1 neřeší situaci, kdy je podobná provozovna umístěna na tržišti. Krajský soud proto dospěl k závěru, že smyslem § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních je zákaz prodeje lihovin a tabákových výrobků v celém prostoru tržiště, a to v jakémkoliv prodejním zařízení zde umístěném, bez ohledu na jeho charakter.

Pro úplnost krajský soud dodal, že neopomenul důkazy předložené zástupcem žalobce při jednání, tj. stanovisko veřejného ochránce práv a informaci Ministerstva průmyslu a obchodu, které se ovšem nezabývaly otázkou výkladu § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních ve vztahu ke zkolaudované provozovně na tržišti, nýbrž řešily otázku vymezení pojmu tržnice, případně, zda prostor u hraničního přechodu S. byl tržištěm či nikoli, což nebylo předmětem soudního přezkumu vymezeného žalobcem. Žalobce dokumenty krajskému soudu předložil po lhůtě stanovené pro rozšíření žalobních bodů, soud tedy nemohl ani z jejich obsahu dovodit rozšíření žaloby tvrzením, že provozovna žalobce není umístěna na tržišti.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž se dovolal stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Tvrdil, že v žalobě namítal, že alkohol nenabízel na tržnici nebo na tržišti, ale ve stavbě určené kolaudačními rozhodnutími k prodeji balených nápojů. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že při výkladu § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních použil metodu logického výkladu a vymezuje-li zákon taxativně místa, kde je prodej lihovin zakázán, *a contrario* platí, že lihoviny lze prodávat mimo tržiště, mimo tržnice a v provozovnách určených k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutími. Třetí možnost, a to prodej lihovin ve zkolaudované provozovně na tržišti, není možná, proto se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů. Stěžovatel má zato, že uvedené úvahy logice odporují a lze naopak dovodit, že prodej lihovin a tabákových výrobků je povolen v tzv. kamenném obchodě, který je zkolaudován pro jejich prodej. V opačném případě by byli omezeni ti, kteří mají oprávnění k prodeji tohoto zboží v prodejně (provozovně) na základě kolaudačního rozhodnutí příslušného stavebního úřadu. Zkolaudovaná prodejna vytváří svůj vlastní prostor, který je obestavěn bez volného přístupu a který je nutno z provozu tržiště nebo tržnice jednoznačně vyloučit. Tento názor je shodný s názorem JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv, uvedeným ve Zprávě o šetření ze dne 25. 10. 2004, sp. zn. 1220/2004/VOP/PS, a obdobně se vyjádřilo i Ministerstvo průmyslu a obchodu dne 16. 2. 2004, pod čj. 59527/03/4400.

Stěžovatel rovněž brojil proti závěru krajského soudu, podle kterého až při jednání soudu přednesl žalobní bod směřující k posouzení otázky, zda prodejní prostor u hraničního přechodu S. naplňuje znaky tržiště ve smyslu § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních. V žalobě je jasně uvedeno, že alkohol k prodeji nenabízel ani na tržnici ani na tržišti. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních (ve znění účinném v době rozhodování žalovaného a celního úřadu) je na tržištích, v tržnicích a mimo provozovny určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu prodej tabákových výrobků a lihovin zakázán.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatele, podle kterého „z logiky věci a z gramatického výkladu“ plyne, že prodej tohoto zboží je povolen v

tzv. kamenném obchodě, a to bez ohledu na to, kde se nachází. Stěžovatel dovozuje, že citovanou normu je třeba vykládat tak, že stanoví omezující podmínky kumulativním způsobem, tedy že pro zákaz prodeje předmětného zboží nepostačuje, že je prodáváno na tržišti nebo na tržnici, nýbrž že zároveň nesmí být prodáváno v nezakolaudovaných provozovnách. Tento výklad však podle Nejvyššího správního soudu odporuje znění a také smyslu citované normy. Jejím smyslem je totiž vymezení prostor, kde mj. nemůže být předmětné zboží prodáváno (tržiště, tržnice), a to v zásadě bez ohledu na způsob tohoto prodeje (pultový či stánkový prodej).

Citované zákonné ustanovení je nutno vykládat v jeho vazbě na § 132 písm. a) zákona o spotřebních daních, podle nějž je stánkem prostor ohraničený pevnou nebo přenosnou konstrukcí, zvláště nespojené se zemí pevným základem, kde prodávající vystavuje, nabízí nebo prodává zboží. Podle § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních, je tržištěm volně přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky, pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb. Podle § 132 písm. e) zákona o spotřebních daních, je tržnicí vymezený uzavíratelný zastřešený nebo nezastřešený přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb na místech pronajatých k tomuto účelu, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky nebo jednoduchými objekty, popřípadě pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb.

V posuzované věci stěžovatel poukazuje na kolaudační rozhodnutí ze dne 9. 12. 1998, čj. 3705/98/8/OVŽP-0464, a ze dne 23. 12. 1998, čj. 5536/98/OVŽP-0481, vydaná Městským úřadem, stavebním úřadem (založená ve správním spise), z nichž je patrné, že byla vydána právě pro užívání prodejních stánků na tržnici.

Ze shora uvedené argumentace ovšem vyplývá, že právní závěry krajského soudu i obou správních orgánů plně korespondují s dikcí a smyslem popsané právní úpravy, neboť i zkolaudovaný prodejní stánek lze považovat za jednoduchý objekt, který může být součástí tržnice. V těchto závěrech Nejvyšší správní soud vychází i ze své ustálené judikatury (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 Afs 118/2005 - 61, a rozsudek ze dne 23. 11. 2006, čj. 5 Afs 89/2005 - 54, oba dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud uzavírá, že se krajský soud v napadeném rozhodnutí nedopustil nezákonnosti v namítaném smyslu (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

Stěžovatel zpochybnil také závěr krajského soudu, že žalobce přednesl žalobní bod směřující k posouzení otázky, zda prodejní prostor u hraničního přechodu naplňuje znaky tržiště ve smyslu § 132 písm. d) zákona o spotřebních

daních, teprve při jednání krajského soudu. Nejvyšší správní soud neshledal stížní námitku důvodnou. Jak je z textu žaloby zřejmé, žalobce pouze namítal, že zboží nenabízel na tržišti, ale ve stavbě určené kolaudačním rozhodnutím k prodeji balených nápojů. Z této formulace nelze bez dalšího dovodit žalobní námitku, že provozovna stěžovatele nebyla součástí tržiště, a to tím spíše v návaznosti na shora uvedené odůvodnění, tj. vyslovenou prioritu povahy prostoru před povahou prodejny. Krajský soud proto aplikoval procesní ustanovení o rozšíření žalobních bodů zcela správně.

Stěžovatel rovněž bez dalšího upřesnění uvedl, že rozsudek krajského soudu trpí vadami řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Takové tvrzení stěžovatele nelze v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za řádně uplatněný stížní důvod (srov. např. rozhodnutí ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 - 74, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zhodnotil všechny stížní námitky jako nedůvodné, a protože v řízení nevyšly najevo ani vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

